

Jabuka

Onako mlada i zelena nije ni slutila kako će život prema njoj biti okrutan. Koliko će samo oluja, mrazeva i vjetrova proživjeti na stablu. Kako će njeni najbliži pogođeni nesrećama, nedaćama i bolešću jedno po jedno odlaziti. Izgledalo je da će na kraju ostati sama na stablu.

Bilo je i lijepih trenutaka, naravno: dolazili su joj leptiri i bube mare, pjevale su joj ptice danju, a cvrčci noću, ljuljali je povjetarci, zalijevale ljetne kiše i mazile dugine boje i mirisi ozona. I baš kada se poradovala da će sve ipak biti dobro došlo je ono najstrašnije: zacrnilo se nebo, zabljeskale munje, zaparali gromovi, spustila se gusta kiša, a za njom tuča. Pucale su grane, a jabuke padale jedna za drugom. Ona se je čvrsto držala peteljkom za stablo.

Kad je sve prošlo vidjela je da je ostalo tek njih nekoliko na polomljenim granama. I sama je bila izranjena, ali odlučna u nastojanju da ozdravi i povрати zdravlje i ljepotu za koju je rođena. I uspjela je. Postala je ljepotica koja proviruje svoje rumeno lice između ponovno zazelenjelih grana. Završila je kao božićni poklon djevojci koju je pratila slična životna sudbina i koja je sve hrabro podnijela i danas širi ljepotu i dobrotu oko sebe.

